

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519429952/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

nær som et hængende Haar havde jeg omfavnet og kaldt hende Søster.

Han er kommen for at hente *Louise* hjem, og vilde have været borte igaar; men for min Skyld blev han til idag. Jeg kommer just nu fra at have fuldt den tilvogns. Hm! jeg er halv flau, naar jeg tænker paa, at jeg lod ham rejse, uden at faae det allerminde piller ud af ham om Fortiden, da han kom gaaende paa sin Fod til R*****; hvorfor han emigrerte? hvordan han nu er kommen til den forfløjne Datter? etc. Men jeg faaer ud at besøge ham! han boer kun en Par Timers Vej herfra, og bad mig selv ret indstændig derom – hun med, kan jeg troe: „De har endnu ikke lært mig en dansk Ari?“ sagde hun, „jeg gad dog vide, hvordan det vilde klæde mig at synge Barbarisk?“ Hm! det er naragtigt: jeg kan ikke egentlig sige, at jeg – saadan – ja, nu veed jeg snart ikke, hvad det var, jeg vilde sige. Jeg interesserer mig rigtignok for hende, forsaavidt hun er interessant at tale med; men forresten er hun mig ganske ligegyldig. Følelse har hun vel; men den bliver reent overdøvet af hendes umaadelige Leen, den drukner i bare Vittigheder. Da hun omfavnede sine Veninder til Afsked, tindrede der et Par Taarer i hendes Øjne; men til mig sagde hun blot, med et let og flygtigt Smil: „adieu, min gottske Ven!“ „Adieu, min franske Spirrevip!“ tænkte jeg; og „Levvel, min danske Ven!“ siger og mener din trofaste

Christian.

Bouchain, Juli 1816.

Siig mig engang, gamle *Frits!* hvad er Melancholie? Dersom det er denne hersens Benouelse, jeg nu undertiden sporer, saa maa jeg tilstaae: jeg kan ganske godt lide den. Veed Du hvad, *Frits!* Det er ret interessant at være melancholsk; dog troer jeg, at det bør ikke vare for længe ad Gangen, for saa forfalder Man let til Tænkning, Poesie og alskens forængelige Speculatser – Man kunde ogsaa allenfals brække Halsen, forudsat at Man i Melancholie er geneget til at løbe sin Pande mod et Huus, et Træ, eller mod en Andens Pande; eller og at hænge sig over paa Rygningen af Stolen, for gyngende at betragte Maanen. Igaar Aftes dejsede jeg saaledes baglænds ned og brækkede Baghænet – af Stolen. – Jeg vil næsten troe, at det er et usundt Sted,